

[Alsing Andersen.]

et frit og selvstændigt Danmark. Naar man tænker paa det fuldkomne Forfald, som de to Partiers Militærpolitik har ført baade Hær og Flaade ind i, saa maa jeg sige, at den Højtidelighed, hvormed de to ærede Medlemmer talte om Pligten til at overlevere Fremtiden et frit og selvstændigt Danmark, var en virkelig beundringsværdig Præstation. Den Tilstand, hvori baade Hær og Flaade befinder sig, er af en saadan Art, at jeg tror, den Karakteristik, som det ærede Medlem Hr. Holstein i sin Tid, i 1922, benyttede overfor Militærordningen, og som jeg ikke skal gentage her, da jeg nødig, første Gang jeg har Ordet, vil risikere at blive kaldt til Orden af Formanden, er gaaet i Opfyldelse i en endnu højere Grad, end selve det ærede Medlem Hr. Holstein havde ventet. Derfor tror jeg, man skal tale forholdsvis sagte om de to Oppositionspartiets Ansvarsfølelse for vort Lands Fremtid og være varsom med at stille denne op i Modsætning til vor Letsindighed med Hensyn til Land og Rige.

Man taler, som jeg sagde, i Virkeligheden efter Manuskripterne fra før 1914. Man taler om vor Pligt til at haandhæve Neutraliteten; om Muligheden deraf siger man uhyre lidt. Man citerer fra Ind- og Udland, og navnlig i den senere Tid har man ofte hørt den svenske Major Bratt citeret. Jeg skal følge de ærede Medlemmer, der har talt fra Oppositionspartiernes Side, og citere lidt af deres Yndlingsforfatter. Major Bratt siger om den nye Tingenes Tilstand, at den vil give et helt nyt Perspektiv for fremtidige Kampe, hvis saadanne udbræder. Bl. a. siger han herom — jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere dette og samtidig om Tilladelse til at bringe nogle andre Citater i Løbet af min Tale —:

„Den Armé, som afgjort er underlegen i Luften, er ubrugelig som Krigsinstrument, og den Strategi, som bygger paa en saadan Armé, er forfejlet. Den undgaar ikke sit Nederlag.“

Dette viser, at man ikke med ubetinget Ret kan tage Major Bratt til Indtægt for en konservativ Forsvarspolitik i gammeltdags Forstand, hvilket Major Bratt jo ogsaa selv offentligt har taget Afstand fra. Denne nye Strategi, siger Major Bratt, har to Virkemidler — og dette forekommer det mig, vi ikke mindst i et lille Land som vort, naar vi drøfter dette Spørgsmaal, er nødt til at tage Hensyn til og overveje —, og disse Virkemidler er for det første, at de krigsførende Magter gensidig vil søge

fra Luften at ramme Menneskemasserne direkte, de store Byer, Befolkningscentrerne, og dernæst ligeledes fra Luften vil sætte alle Kræfter ind paa at ødelægge Landenes materielle Hjælpemidler. Og Major Bratt siger om et Land, som er underlegent i Luften og derfor er ramt paa denne Maade fra Krigens Begyndelse, at et saadant Land

„kan beslutte at dø blandt sine Ruiner, men sandsynligere er det, at det vil underkaste sig. Det klogeste vil være at se den Sandhed i Øjnene uden at tage Skyklapper paa. Talen om, at et Folk, der har mistet alle Forudsætninger for i det hele taget længere at kunne føre en virkelig Krig, dog skal fortsætte med „primitive Kampmidler“, er det rene Nonsens. Europa er ikke Marokko, Montenegro eller Afghanistan“.

Nej, Europa er ikke et saadant Land. Men naar man nu fra vore Modstanderes Side har talt om, at man ved at afruste eller alene ved at fremsætte et Lovforslag som det, den højtærede Regering her har fremsat, gør Danmark mindreværdigt — det Udtryk brugte det ærede Medlem Hr. Parkov i Gaar —, saa forekommer det mig, at man skal være noget varsom med at give sit Land Karakterer paa denne Maade. Det er jo ikke udelukket, at dette Lovforslag bliver vedtaget; i Løbet af et Par Aar vil jeg anse det for mest sandsynligt, at et Lovforslag som dette er gennemført, og jeg tror dog ikke, at hverken det ærede Medlem Hr. Parkov eller andre Medlemmer da vil gaa saa vidt, at de vil opretholde den Karakteristik, som de her har antydnet. Men ogsaa af andre Grunde synes jeg, man skal være varsom med at give sit Land Karakterer paa denne Maade. Det kunde jo tænkes, at man fra Udlandets Side kunde finde paa at give Danmark Karakter som Militærstat i moderne Belysning, og saa er det jo ikke usandsynligt, at vi vilde komme til at rangere temmelig langt nede paa den Liste paa Grund af den Forsvarsordning, som Venstre og Konservative har Ansvaret for, og det er ikke godt at vide, hvilke Sammenligninger man da kunde finde paa at bruge om vort Land. Nej, det, som Major Bratt her har peget paa, er det efter min Mening nødvendigt at have under Overvejelse, naar man skal drøfte Danmarks Fremtid paa dette Omraade, denne Kendsgerning nemlig, at det er Herredømmet i Luften, som er det afgørende for Krigen, og dernæst denne Kendsgerning, som i Virkeligheden alle militærsagkyndige i de store Lande er enige om, at et Lands Luftgrænser, et Lands Lufthav,